

Alena Čorna: práce na ukrajinské help lince je něco jako osobní mise

22.12.2022 - Alena Čorna | Člověk v tísni

Když to všechno začalo, bylo to pro mě stejně jako pro všechny Ukrajince žijící na území Česka jako dostat ránu do břicha. Pamatuju si obrovskou paralýzu, bezmoc i strach o tu část rodiny, která na Ukrajině stále tou dobou žila. A vlastně už zase žije, protože třeba moje babička v sobě má tu čistou a silnou ukrajinskou národní hrdost a časem nás donutila nechat ji vrátit se domů. Jen tam se navzdory všemu cítí dobře, i když to nemusí zdánlivě nám kolem dávat smysl.

Pro mě se stalo možností pomáhat právě působení na help lince. Z prvních měsíců války si pamatuju značné vytížení. A neskutečné množství příběhů lidí, kterým bylo potřeba pomáhat. Někdy s banalitami, aby se zorientovali v českém prostředí. Ale jindy jsme s nimi my na help lince (a pak ještě o něco více lidé v terénu) žili a stále ještě žijeme příběhy, které nikdy nezapomenu.

Provázeli jsme ty, kteří tu jen potřebovali najít bydlení, a pak už si věděli rady, ale také ty, kteří se nejen na Ukrajině, ale i po příjezdu sem, museli vyrovnat se ztrátami těch nejbližších. I nadále se setkáváme s těmi, kteří přijeli naprosto zlomení, stížení posttraumatickou stresovou poruchou, protože strávili dlouhé týdny v krytech, bez světla, vody, jídla... čehokoliv, co patří do důstojného lidského bytí.

Absence dítěte ve škole odkryla velmi těžký příběh

Tak se k nám třeba dostala trojice babička, maminka a holčička v nižším školním věku. Přišly z východní Ukrajiny, z té nejzasazenější části. Celé týdny se schovávaly ve sklepích, denně žily pod nálety, doslova cítily otřesy bomb, které na jejich město bez přestání dopadaly. A pak najednou byly tady, ale úleva nepřicházela a naše pomoc vlastně zpočátku vůbec nefungovala. Měly obrovské problémy s adaptací, byly uzavřené, odmítaly být jen chodit ven, protože týdny vyjít ven nesměly, pokud chtěly přežít. Přestože se nám podařilo najít jim vhodné a chápající ubytovatele a holčičku umístit do školy, nebylo to dobré. A my nevěděli proč.

Celé pozadí jsme odkryli až později, a to vlastně díky dívččiným absencím ve škole. Tehdy už platila pro děti z Ukrajiny povinnost navštěvovat české školy, ale holčička to nezvládala. Často chyběla, stranila se, nekomunikovala. O tom, že by se učila, nemohla být řeč. Její maminka i babička byly velmi netečné, s učiteli nespolupracovaly a nechtěly se nijak zapojovat do společnosti. Mohli jsme za tím vidět příběh těch, kteří neoceňují naši pomoc. Ale nedávalo nám to smysl.

Tehdy jsme vyslali naši kolegyni z terénní služby, která se s rodinou osobně sešla, a teprve jsme mohli pochopit souvislosti a pomoci lépe. Našli jsme nové ubytování, ve kterém měla celá rodina k dispozici i psychologickou pomoc, a dali jsme všemu čas. Potřebovaly ho hodně, celé měsíce. A my je celou dobu provázeli...

Celé vyprávění Aleny Čorné si můžete přečíst v magazínu EDUzín.

O komplexnosti naší podpory ukrajinských uprchlíků v Česku, ale i v zahraničí si můžete přečíst každý měsíc v novém článku na hlavním webu organizace - clovekv tisni.cz. Aktuálně tady.

<https://www.clovektisni.cz/alena-corna-prace-na-ukrajinske-help-lince-je-osobni-mise-9846gp>